

umhyggeligt Lægetilsyn, det maa forudsættes, at Alle, der ere i en saadan Helbredelsesanstalt, maa, ligesom overhovedet Folk, der ligge paa et Høspital, være under et stadigt og dagligt Lægetilsyn, og derfor er det vistnok forsvarligt og rigtigt, naar Lovforslaget overfører disse Anstalter gjør den Fordring, at der ved selve Anstalten skal være ansat en Læge, som skal bo der eller ialtfald ganske nær derved, hvorefter det, naar en Anstalt ikke giver sig ud for en egentlig Helbredelsesanstalt, men blot sætter sig til Opgave at være en Pensionsanstalt for Sindsyge, der ikke ere Gjenstand for nogen Kur — det bliver altsaa navnlig de uheldbedelige Sindsyge — vilde være en for streng Fordring at stille og vilde forbyde disse Anstalter for meget, naar man vilde kræve, at der skulde være ansat en Læge derved, som stadig boede der eller i Nærheden deraf og altsaa kunde siges at føre det stadige og daglige Tilsyn, som en Læge fører med et Høspital. Ved saadanne Anstalter maa det være tilstrækkeligt, at der er antaget en Læge ved den, som har den Pligt stadig at tilse den, men det er for Meget at forlange, at han skal bo der. Lad os tænke os, at en Mand indretter sig paa at have tre Sindsyge i sit Hus, der ikke ere under Kur eller trænge til stadigt Lægetilsyn i den Forstand. Det vil være aldeles umuligt for en saadan Mand at paatage sig at have en ved hans Anstalt ansat Læge; det maa være nok, at han engagerer en Læge, som skal føre stadigt Tilsyn med denne Anstalt. Hvad det angaar, at det skal være en af Justitsministeriet godkendt Læge, der skal være ved en Helbredelsesanstalt, eller i modsat Tilfælde en af Fysikus godkendt Læge, saa tænkes derved ganske vist paa, at man har Lov til at refusere. Lovforslaget kan ikke hvile paa den Forudsætning, at Lægen skal være souveræn, at han altid skal være ufeilbarlig, og at der aldrig skulde være Noget at udsætte paa ham, hverken i moralsk eller intellektuel Henseende. Lovforslaget maa hvile paa den Forudsætning, at Lægerne ere under Kontrol ligesom alle andre Menneker, og der maa være overordnede Myndigheder paa Lægestandens saavel som paa andre Omraader, der have Lov til at sige: den Mand anse vi ikke for saa paalidelig eller kyndig, at man kan betro ham det eller det. Men iøvrigt er det jo ikke alene det, der sigtes til, navnlig naar der tales om en af Fysikus godkendt Læge; der sigtes naturligvis i Praxis end mere til det Spørgsmaal, hvor Lægen bor. Naar der blot er Tale om en Pensionsanstalt for Sindsyge, hvor der altsaa ikke skal bo en Læge paa eller ved Anstalten, men der blot er Spørgsmaal om

at antage en fast Læge til at have Tilsyn med Anstalten, saa er det meget vigtigt for Fysikus at kunne skjønne, om Lægen bor for langt borte eller ikke, thi det kan jo meget godt være Tilfældet, at Anstaltens Bestyrelse f. Ex. vilde vælge en Læge, der boede længere borte end nødvendigt. Der er naturligvis Grunde, hvorfor Fysikus maa kunne sige, at han ikke vil godkjenne en Anstalt, der er under Tilsyn af en saa langt borte boende Læge, men, som sagt, jeg mener, at man ikke kan hævde en saadan Uafhængighed for Lægen, at man kan sige, at enhver praktiserende Læge, d. v. s. Enhver, der har taget medicinsk Examen og underkastet sig det beskaede Kursus paa Fødselsstiftelsen og altsaa har jus practicandi, er en Autoritet. Det er ikke det, der gjør det; den Betragtning vil Lovforslaget ikke gjøre gjældende, og den stemmer heller ikke med den bestaaende Lovgivning. Enhver Læge er Sundhedskollegiets Tilsyn underkastet i Henseende til Alt, hvad der hører til den tekniske Side af hans Virksomhed som Læge.

Dernæst blev der gjort nogle Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets § 3, mod hvilke jeg ligeledes maa gjøre nogle Indvendinger. Det er jo nemlig slet ikke Mening af § 3 at ville give, som en æret Taler kaldte det, gjældende Regler for Sindsyges Behandling. Det følger naturligvis af sig selv, at der kan ikke gives Regler for Sindsyges Behandling; det vilde blive hele tuske Bøger, der maatte skrives om disse Regler, men der kan godt gives Bestemmelser mod visse Misbrug ved Sindsyges Behandling, og det er kun dette, § 3 har til Hensigt, og hvad selve Bestemmelserne i den angaar, maa jeg naturligvis henholde mig til den sagkyndige Autoritet, nemlig Sundhedskollegiet, som har afføkket Grændsen og ment, at det var den naturlige Grændse. Med Hensyn til de Enkeltheder, der bleve anførte, vil jeg dog sige, at jeg tror, at man i den nyere Tid ved Sindsyges Behandling er kommen bort fra den Anskuelse, at overhovedet en Sindsyge skulde behøve at være indespærret bestandig; det bruges sikkert ialtfald kun ganske undtagelsesvis. Det erkjendes, at der er visse Sindsyge, som maa indespærres til visse Tider, men der er næsten altid en saadan Periodicitet i Sygdommen, at Bedkommende den allerstørste Del af Tiden ikke behøver at være det, og jeg tror, det er paa denne Sætning, at den Betragtning hviler, som ligger til Grund for § 3. Man gaar ud fra, at det er et forældet og usvarligt Middel, en urigtig Tude, at en Sindsyge skulde behøve at være indespærret altid, Noget, der snarere vil forværre den Paa-